

Samanta Kobal

Pri zobozdravniku

(dogajanje navdahnjena z zgodbo Achilla Campanilla)

MAJA: Gledalec, si imel kdaj zobobol? Ne? Potem ta prizor ni zate!

Ordinacija in v njej zoboboli v vrsti. Žan udobno sedeč na svojem stolu bere časopise, ki jih ordinacija ponuja.

AJDA: Kdo je pred mano v vrsti?

MARJANCA: Jaz. Ampak lahko vam mesto tudi odstopim. ... Mogoče bom odšla domov in počakala, da bo bolečina tako huda, da mi potem ne bo preostalo nič drugega kot obisk zobozdravnika.

AJDA: Ah no, dajte no dajte to strahopetnost na stran. Saj ni nič takega. Samo na stol se boste usedli in močna luč vam bo popolnoma zaslepila pogled. Pred seboj boste zagledali na široko odprte zobozdravnikove oči in vonj sterilne maske preveznjene čez obraz vam bo zamašil nosnice. Nagonsko boste pričeli dihati skozi usta in pogled vam bo zbežal drugam. V agoniji boste po ordinaciji iskali prijetnejše dražljaje, ki bi vas pomirili a namesto prijetnih podob boste tik pred očmi uzrli paletu zobozdravniških svedrov, ki bodo prav v tistem trenutku pričeli brneti. Hoteli boste zbežati, pa vas bo nepričakovano in prav v tistem trenutku medicinska sestra odločno prijela za ramena in vam okoli vratu namestila gromozanski slinček ter vam v usta potisnila cevko, ki vam bo počasi sesala jezik ter vam v koticke ust zatlačila suhe tampone, ki bodo vaša usta izsušili do zadnje kapljice tekočine. Tako vklenjeni v udobni naslanjač boste ugotovili, da je zobobol najmanj boleče od vsega, kar vas od tega trenutka dalje čaka.

MARJANCA: *(Od groze plane v histeričen jok.)*

MAJA: Jaz pa rada zahajam k zobozdravnikom. Komaj čakam, da me boli zob, da lahko obiščem ta sveti kraj. Če me dolgo časa nič ne boli, grem na delo. V usta si dam kamen

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

in močno ugriznem in pak – zob počí. Veselje! V roke vzamem slušalko in pokličem zobozdravnika. Kdaj lahko pridem? Zob mi je počil. S takimi poškodbami človek zelo hitro pride na vrsto pri zobozdravniku. »Pridite takoj, ko lahko.« pravi glas na drugi strani slušalke. In že tečem. Joj, kako sem presrečna. Vse bi naredila, da bi lahko bila vsak dan pri zobozdravniku.

MARJANCA: *(Histerično joče in hoče zbežati iz ordinacije. Vsi trije v hipu vstanejo in jo zadržijo.)*

ŽAN: Kam bi pa vi radi zbežali? Ne morete kar tako zbežati iz čakalnice. Čakalnica je sveto mesto. Tu je vrsta, tu so listki s številkami, ki se jih moramo držati. Če vi sedaj zbežite, bo vaša številka ostala prazna, nezasedena, neizkoriščena. Kdo bo prišel na vaše mesto? Nihče! Mi že imamo vsak svojo številko. Vsak, ki bo vstopil v ordinacijo bo vzel novo številko.

MARJANCA: Pa mu dajte mojo!

MAJA: A, ne, ne! Tako se pa tem stvarjem ne streže. On bo imel svojo.

ŽAN: Vaša številka bo ostala prazna!

MARJANCA: *(hoče zbežati a je ne izpustijo)* Pa saj moj zobobol ni vaša stvar. Spustite me!

AJDA: Pa še kako je naša stvar. Sedite in počakajte, da vas pokličejo!

Marjanca uvidi, da ne bo mogla zbežati in se usede nazaj na stol. Hoče iti po revijo za branje a ji Žan prepreči.

ŽAN: Ne.

MARJANCA: Zakaj?

ŽAN: Ne, sem rekel.

MARJANCA: Kaj so vaše?

ŽAN: Ne!

MARJANCA: Zakaj potem ne morem ene vzeti?

ŽAN: Taka so pravila.

MARJANCA: Vzela bom revijo in sedla.

ŽAN: *(vstane in da Marjanci klofuto na otečeno stran lica)*

MARJANCA: Auuuuu! Kaj je zdaj to? Ste zmešani???

ŽAN: Na svoj stol!

MARJANCA: *(se usede nazaj na svoj stol in čaka novo priložnost za pobeg iz ordinacije)*

MAJA: Naj nadaljujem ... vse pri zobozdravniku me vzburja: svedri, seksi medicinske sestre, cement, vijaki, mostički, proteze ...

MARJANCA: Spustite me ven!

AJDA: Saj bi vam pomagala, a ste pred mano na vrsti. Če bi bila za mano bi vas že nekako spravila ven. Ampak tako – žal mi je. Pred mano ste in s tem je vaša usoda zapečaten.

MARJANCA: Pa še vi pojdite ven.

AJDA: Ne morem. Na moji številki piše 19. Usodi se ne da ubežati. Vam tega še nihče ni povedal? Številka 18 je vaša usoda.

MARJANCA: *(Prične hodiit po čakalnici gor in dol)* Bom prišla drugič, obljubim. Ne, ne, prišla bom takoj, ko se nadiham svežega zraka. Samo na sveži zrak skočim in bom takoj nazaj.

ŽAN: Kam? Nikamor ne morete! Saj sem vam že prej povedal. A ne razumete?

MARJANCA: *(hoče iti po revijo)*

ŽAN: Revije ne morete vzeti. A ne razumete?

© Samanta Kobal

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MARJANCA: Zakaj ne smem brati?

ŽAN: Ne smete!

MAJA: Zalivke, plombe, žice, nastavki ...

MARJANCA: Samo brala bi.

AJDA: Številka 18 je vaša usoda. Ne morete ji ubežati!

MAJA: Obožujem, ko sveder prične brneti in gre proti mojim ustom, in ja, ja, tukaj pojdi, vame, v moja usta ...

MARJANCA: Tega ne morem več poslušati. Vi ste nori!

AJDA: Zdaj zdaj boste vi na vrsti. Kar pripravite se. *(jo prične riniri proti vratom)*

MARJANCA: Pustite me. Norci!

ŽAN: Brez kričanja prosim. V čakalnici smo! Tukaj se ne kriči! V čakalnici smo! Tukaj se ne kriči! V čakalnici smo! Tukaj se ne kriči! V čakalnici smo! Tukaj se ne kriči! V čakalnici smo! Tukaj se ne kriči!
(prične kričati in ponavljati)

MARJANCA: Zakaj ne smem brati?!

ŽAN: *(ji ponovno prisoli klofuto na otečeno lice)*

ŽAN: Kaj bi pa brali?

MEDICINSKA SESTRA: *(pride skozi vrata)* Naslednja ste vi! *(pokaže na Marjanco)*

MARJANCA: *(otrpne od groze, ko zagleda medicinsko sestro)* Samo poezijo bi brala!

Gromozanski krohot ostalih in tema.